

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Vincze Julianna ügyvéd (.....) által képviselt (.....) felperesnek a Halászné dr. Balkay Hanna ügyvéd (.....) által képviselt (.....) I. r. és a dr. Fekete Gyula ügyvéd (.....) által képviselt (.....) II. r. alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránti perében a Budapest Környéki Törvényszék 2013. február 13-án kelt 2.G.40.277/2012/17. számú ítéletével szemben az I. és II. r. alperes fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya - a tulajdonjog bejegyzése - tekintetében helybenhagyja, a perköltségre vonatkozó rendelkezését megváltoztatja, az alperesek egyetemleges fizetési kötelezettségét mellőzi, s az alpereseket 400.000 (négy százezer) forint + áfa összegű - 400.000 (négy százezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló első fokú perköltség felperesnek, továbbá 750.000 (hét százötvenezer) forint - 750.000 (hét százötvenezer) forint le nem rótt kereseti illeték államnak megfizetésére kötelezi.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (egyszáz ezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak 2.500.000 (kettő millió-öttszáz ezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

A II. r. alperes fellebbezésével felmerült másodfokú költségeket a felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperest 2007. február 9-én az I.r. alperes alapította.

Az alapító okirat szerint a felperes törzstőkéje 3.000.000 forint készpénzből és 80.000.000 forint nem pénzbeli hozzájárulásból áll, mely apport a belterület út helyrajzi szám alatti kivett lakóház, udvar megjelölésű ingatlan (továbbiakban ingatlan). Az okirat tartalmazta azt is, a bejegyzési kérelem cégbírósághoz történő benyújtásáig a nem pénzbeli hozzájárulást a társaság rendelkezésére kell bocsátani.

A felperes ügyvezetője a perben nem álló lett, aki az alapításkor az I. r. alperesnek is ügyvezetője volt.

..... az I. r. alperes képviseletében 2007. április 2-án úgy nyilatkozott, a 80.000.000 forint értékű ingatlant, mint nem pénzbeli hozzájárulást a felperes rendelkezésére bocsátja.

Felperes a 2007. április 20-án a cégjegyzékbe bejegyzésre került.

Felperes az apportingatlanra tulajdonjoga bejegyzését nem kérte.

Az ingatlan tulajdoni lapjára az I. r. alperes és a II. r. alperes közötti hitelszerződések biztosítékaiként a II. r. alperes javára 2007. szeptember 17-én érkezett kérelemre 58.000.000 forint és járulékai erejéig keretbiztosítéki jelzálogjog, 2009. december 23-án érkezett kérelemre 60.000.000 forint és járulékai erejéig jelzálogjog és 2014. december 28-ig tartó vételi jog került bejegyzésre.

Felperes az ingatlanra vonatkozó tulajdonjoga bejegyzése iránt a földhivatalnál 2010. március 29-én terjesztett elő kérelmet.

Ai Körzeti Földhivatal 2011. szeptember 7-én kelt határozatával a kérelmet a hiánypótlás elmulasztása miatt elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Megyei Kormányhivatal Földhivatala 2011. novemberében meghozott határozatával az elsőfokú hatóság határozatát eltérő indokolással helybenhagyta. A határozat szerint a benyújtott felperesi alapító okirat alakilag nem felelt meg az Inyvtv. előírásainak, az színes fénymásolatban került benyújtásra, az ügyvédi ellenjegyzés sem volt szabályos. Rámutaott, a vételi jog bejegyzése nem akadályozza a további jogok és jogilag jelentős tények bejegyzését.

A jogorvoslatra vonatkozó tájékoztatás szerint, a határozat ellen fellebbezésnek nincs helye, a kézhezvételtől számított 30 napon belül annak felülvizsgálatát keresettel lehet kérni.

Időközben az I. r. alperes 2010. november 9-én felszámolás alá került.

Az I. r. alperes felszámolója 2012. július 16-án kelt levelével arról értesítette a felperest, hogy a Csődtörvény szabályainak megfelelően megkezdte az ingatlan értékesítését, az ugyanis a földhivatali nyilvántartás szerint az I. r. alperes tulajdonában van, a földhivatal felperes tulajdonjog bejegyzése iránti kérelmét elutasította, tudomása szerint a tulajdonjog megállapítása iránt pert nem indított.

Ilyen előzmények után felperes 2012. július 26-án előterjesztett keresetében a Gt. 116. § (1) és (2) bekezdése, 118. § (1) bekezdése, a Ptk. 117. § (3) bekezdése alapján a Körzeti Földhivatal megkeresését kérte az ingatlanra vonatkozó tulajdonjoga bejegyzése iránt, míg alpereseket a bejegyzés tűrésére kérte kötelezni. Előadta, az I. r. alperes ügyvezetője 2007. április 2-án aláírt nyilatkozatában kijelentette, az ingatlant a rendelkezésére bocsátja. A tulajdonjoga bejegyzése iránti eljárást 2010. március 29-én indította el, a kérelme alaki kifogások miatt került elutasításra. Az ingatlanra az I. r. alperes 2007. november 30-án 58.000.000 forint keretösszegre keretbiztosítéki jelzálogszerződést kötött a Takarékszövetkezettel, majd 2009. december 22-én atel. Az ingatlannyilvántartás ez idő szerint is I. r. alperest tünteti fel tulajdonosként, annak ellenére, az ingatlannak maga a tulajdonosa, az ingatlan tulajdonjogát az alapítói okirat szerint megszerezte. Az I. r. alperes felszámolás alá került, az ingatlan a felszámolási vagyon részévé vált.

Alperesek a kereset elutasítását kérték.

I. r. alperes arra hivatkozott, az apportot 3 éven belül kellett volna szolgáltatnia, illetve ezen időn belül kellett volna kérnie a felperesnek. Mivel az igényét nem 3 éven belül érvényesítette, így tulajdoni igényt nem érvényesíthet. A felperes az alapító okirat 2007. február 9-i keltétől számítottan csak 2010. márciusában kérte a tulajdonjog bejegyzést. A 3 év alatt az ügyvezetője, aki a felperes ügyvezetője is volt, azonban sajátjaként rendelkezett az ingatlannal, megterhelte azt zálogjoggal, vételi joggal. Állította, a vételi jog elidegenítési és terhelési tilalmat is jelent. Amennyiben a felperes tulajdonába kerülne az ingatlan, akkor az elszámolás II. r. alperes és közte nem történhetne meg. Utalt arra is, mivel felperes az apport rendelkezésre bocsátását nem kezdeményezte időben, ezért tulajdoni igényt sem érvényesíthet. Az apportálás "gyakorlatilag" nem jött létre.

II. r. alperes a keresetet elsődlegesen, mint az I. r. alperes jogait sértő keresetet kérte elutasítani. Másodsorban a tűrésre kötelezéséhez azzal a feltétellel járult hozzá, hogy felperes megfelelő pénzügyi helyzetét igazolva az I. r. alperes hitelét átvállalja és a zálogjog fennmaradása mellett az I. r. alperes fennmaradó hitelösszegét visszafizeti. Előadta, a kereset súlyosan sérti a zálogjogosulti jogait, annak teljesítése a Hpt-ben előírt, a hitelintézetek működésére irányadó szabályok megszegésével jár. Felperes ugyanis nem részese azon hitelügyletnek, amelynek fedezetét a perbeli ingatlan képezi. Amennyiben az ingatlan tulajdonjogát megszerzi, úgy tekintettel arra, hogy dologi adós lesz, pusztán az ingatlan erejéig fog felelni az I. r. alperes tartozásaiért. Az ingatlan felszámolási eljárásban történő értékesítése során a kb. 45.000.000 forint vételárhoz hozzájuthatna. Amennyiben pedig hozzájárulna a bejegyzéshez, akkor amíg a végrehajtás során értékesítésre kerülne az ingatlan, addigra az adósi tartozás olyan tetemesre nőne, melynek még a negyede sem térülne meg.

Felperes arra hivatkozott, az igényét a földhivatali eljárás kezdeményezésével 3 éven belül érvényesítette, egyebekben az apportot nem neki kell igényelnie, hanem az alapító I. r. alperesnek kell a rendelkezésére bocsátania. A tulajdonosváltás a II. r. alperes vételi jogát és zálogjogát nem érinti. Utalt arra is, a cégbíróság 2007. április 20-án jegyezte be, ehhez képest 3 éven belül, 2010. március 29-én benyújtotta a földhivatalhoz a kérelmét.

Az elsőfokú bíróság 2013. február 13-án kelt 2.G.40.277/2012/17. számú ítéletével megkereste ai Körzeti Földhivatalt, a helyrajzi számon nyilvántartott ingatlan vonatkozásában az ingatlan-nyilvántartásból az I. r. alperes 1/1 tulajdoni hányadra vonatkozó tulajdonjoga törlése, és az ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára a felperes tulajdonjoga bejegyzése iránt nem vagyoni hozzájárulás (apport) jogcímén. Kötelezte az I. és II. r. alpereseket a tulajdonjog változás ingatlan-nyilvántartáson történő átvezetésének tűrésére, továbbá 1.100.670 forint perköltség felperesnek, valamint 1.500.000 forint feljegyzett illeték államnak egyetemleges megfizetésére. Az ítélet indokolásában a Gt. 116.§ (1), (2) és (3) bekezdése, a Gt. 118.§ (1) bekezdése, a Gt. 167.§ (3) bekezdése, a Ptk. 117.§ (3) bekezdése szabályát idézve rögzítette, a bejegyzési kérelem benyújtásáig a nem pénzbeli hozzájárulást teljes egészében a társaság rendelkezésére kell bocsátani. Arra az álláspontra helyezkedett, az alapító okirat és az alapító nyilatkozata a nem pénzbeli hozzájárulás rendelkezésre bocsátásáról kötelmi hatályú tulajdonátruházás feltételeiben való megállapodást tanúsító teljes bizonyító erejű magánokirat. Azok aláírásával a felperesnek kötelmi hatályú jogosultsága keletkezett az ingatlan tulajdonjogának megszerzésére. Felperes ezt a kötelmi igényét érvényesítette a perben. Az alapító okiratból és a szerződésből kitűnik, az I. r. alperes, mint az ingatlan tulajdonosa az ingatlan tulajdonjogát a felperesre kívánja átruházni, nem pénzbeli hozzájárulásként a felperes rendelkezésére kívánja bocsátani. Az ingatlan pontos megjelölése és értéke is szerepel az alapító okiratban, valamint az I. r.

alperes által tett nyilatkozatban is. Az I. r. alperes kötelezettséget vállalt az ingatlan rendelkezésre bocsátására. Rámutatott, a Ptk. 115.§ (1) bekezdése szerint a tulajdonjogi igények nem évülnek el. Az I. r. alperes 2007. április 2-án tette meg a rendelkezésre bocsátó nyilatkozatát, a felperes 2010. március 29-én érkezett kérelmében kérte tulajdonjoga bejegyzését az ingatlan-nyilvántartásba. A bejegyzett vételi jog mindenkivel szemben hatályos, aki a bejegyzést követően a dolgon valamilyen jogot szerez. A II. r. alperes vételi joga és zálogjoga a felperes vonatkozásában fennmaradó, vele szemben érvényesíthető jogosultság. Tekintettel arra, a felperes az ingatlan tulajdonjogát megszerezte, ezért a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Az ügyvédi munkadíjat a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel az ügy nem bonyolult jogi megítélésére és egy érdemi tárgyalás tartására, mérsékelt összegben állapította meg.

Az ítélettel szemben alperesek fellebbeztek jogi képviselő útján.

I. r. alperes az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Előadta, az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül értelmezte és téves jogi következtetést vont le. Előadta, a felperest 2007. február 9-én kelt alapító okirattal alapította meg, az apportlista szerint az ingatlan apportálásra került 80.000.000 forint értékben, az apport rendelkezésre bocsátására vonatkozó nyilatkozat is 2007. február 9-i keltezésű. A Gt. alapításkor hatályos szövege szerint az egyszemélyes társaság alapítása esetén a nem pénzbeli hozzájárulást a társaság rendelkezésére kellett bocsátani a kérelem cégbírósághoz benyújtását megelőzően. Hangsúlyozta, az apport rendelkezésre bocsátása azonban az ügyvezető nyilatkozata és a Gt. rendelkezése ellenére nem történt meg. A felek annak tényleges átruházását nem akarták, az valójában továbbra is a tulajdonában és rendelkezése alatt maradt. Az ingatlant tovább használta, hasznosította, azzal kapcsolatos tulajdonosi jogait minden korlátozástól mentesen gyakorolta, az ingatlant megterhelte, arra vételi jogot, zálogjogot alapított. Az ingatlant tehát nem adta a felperes birokába, az ingatlannal kapcsolatos rendelkezési jogot nem ruházta át, az ingatlannyilvántartási átvezetést 2010. március 29-ig egyik fél sem kérte.

II. r. alperes elsődlegesen az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése megváltoztatását kérte elsősorban akként, a perköltséget az I. r. alperes viselje teljes egészében, másodsorban az egyetemleges kötelezés mellőzésével a perköltséget az Itv. 58. § (1) bekezdés c) pontja alapján annak 10 százalékában kérte meghatározni. Másodlagosan az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése hatályon kívül helyezését, e körben az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, a perre okot nem adott, felperes a tulajdonjog megállapítása iránti kérelméről nem tájékoztatta, a pert megelőzően nem kereste meg. Kiemelte, a felperes kérelméhez, feltételekkel ugyan, de hozzájárulását adta. A feltételek meghatározása törvényi kötelezettsége, ugyanis a Hpt. rendelkezései és saját szabályzatai alapján is minden hitelezési folyamatban,

beleértve a biztosítékok nyújtását, tulajdonosok cseréjét is, kellő körültekintéssel kell eljárnia. Figyelemmel a hitelösszeg nagyságára, az adós felszámolás alatt állására, a saját prudenciális működését szem előtt tartva tette meg nyilatkozatát. Önhibáján kívül járulhatott csupán feltételekkel hozzá a felperes tulajdonjoga bejegyzéséhez. Nem minősülhet pervesztesnek akkor, ha törvényi kötelezettségét betartva jár el.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján, valamint alperesek másodfokú perköltségben marasztalását. Az I. r. alperes fellebbezésére nézve előadta, az a körülmény, az alapítással megbízott ügyvéd nem gondoskodott a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási átvezetéséről, a szolgáltatás teljesítésén nem változtat. Az pedig, hogy hitellel terhelte I. r. alperes az ingatlant az apportálást követően, csupán annyit jelent, a tulajdonosnak ingatlan-nyilvántartásbeli állapotnak megfelelő módon kellett eljárnia, és nyújtania a biztosítékot. Minthogy azonban a hitelnek mindenképpen fedezetet kellett biztosítani és e tekintetben elválik a dologi adós a kötelmi - tényleges - adóstól, lényegtelen a tulajdonos kiléte. Amennyiben I. r. alperes vette igénybe a hitelt és az ingatlan már a bejegyzett tulajdonában állt volna, nyilván engedte volna az ingatlant jelzálogjog bejegyzésére. Állította, a földhivatal jogellenesen tagadta meg a tulajdonjog bejegyzését, így annak ellenére nem tudott tulajdonához jutni, hogy ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzés iránti - vagyis tulajdonba vételi - kötelmi igénye mindvégig fennállt, és azt érvényesítette is. Alaptalanul állította ezért I. r. alperes, a felek ténylegesen nem akarták az átruházást. Ennek ellenkezőjét bizonyítják a földhivatali iratok. A II. r. alperes fellebbezése tekintetében arra hivatkozott, a fellebbezésének indokolásában foglaltak a valóságnak nem felelnek meg. II. r. alperes a 2012. augusztus 27-én az elsőfokú bírósághoz érkezett beadványában, mint az I. r. alperes jogait sértő keresetet elutasítani kérte. A másodlagos védekezése sem a kereset teljesítésének elismerését jelentette, így nincs olyan ok II. r. alperes részéről, mely alapján a perköltséget ne kellene megfizetnie. Az Itv. 58.§ (1) bekezdés c) pontja akkor ad lehetőséget az illeték - és nem a perköltség - 10 %-ra történő leszállítására, amennyiben az alperes a keresetet az első tárgyaláson azonnal elismeri. II. r. alperes nem elismerés, hanem elutasítás iránt terjesztet elő kérelmet.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Pp. 256/A. § f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Az I. r. alperes fellebbezése megalapozatlan, a II. r. alperes fellebbezése részben megalapozott.

A tagok (részvényesek) vagyoni hozzájárulására nézve a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) tartalmaz rendelkezést.

A 13. § (1) bekezdése értelmében a gazdasági társaság alapításakor a tag vagyoni

hozzájárulása pénzbeli, illetve a társaság javára szolgáltatott nem pénzbeli hozzájárulásból (apportból) áll.

(A (2) bekezdés értelmében nem pénzbeli hozzájárulás ingatlan is lehet.)

A 14. § (1) bekezdése szerint, ha a tag a társasági szerződésben vállalt vagyoni hozzájárulását az ott meghatározott időpontig nem szolgáltatja, a gazdasági társaság ügyvezetése harmincnapos határidő kitűzésével felhívja a teljesítésre.

A (2) bekezdés értelmében a határidő eredménytelen eltelte esetén a tagsági jogviszony a határidő lejártát követő napon megszűnik.

A korlátolt felelősségű társaságra rendelkezést tartalmazó 167. § (3) bekezdése szerint egyszemélyes társaság alapítása esetén a cégbírósághoz történő bejelentés előtt a teljes pénzbeli hozzájárulást be kell fizetni, illetve a nem pénzbeli hozzájárulást a társaság rendelkezésére kell bocsátani.

A 9. § (2) bekezdése továbbá a gazdasági társaságoknak és tagjaiknak a Gt-ben nem szabályozott vagyoni és személyi viszonyaira a Ptk. rendelkezéseit rendeli alkalmazni.

A Ptk. 117. § (3) bekezdése szerint az ingatlan tulajdonjogának az átruházásához az erre irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a tulajdonosváltozásnak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése is szükséges.

Az idézett rendelkezésekből leszűrhető, az ingatlan apportálása sajátos, a Gt. rendelkezésein alapuló, a tulajdonjog átruházására irányuló, szerződéses (társasági szerződésben, alapító okiratban tett tagi nyilatkozaton alapuló) tulajdonszerzési jogcím. A cégbejegyzéssel az apportőr elveszíti rendelkezési jogát, az apport tárgya felett pedig a társaság szerez rendelkezési jogot, ingatlan esetén igényt szerez a tulajdonosváltozás átvezetéséhez, ezen az a tény sem változtat, hogy esetlegesen a társaság az apportőr ingatlanhasználatát valamely okból engedélyezi, illetve az ellen nem tiltakozik. Ez esetben is irányadók azonban a Ptk. 117. § (3) bekezdésében írtak, miszerint a tulajdonjog megszerzéséhez a tulajdonosváltozásnak az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése, tehát az apportáló tag ingatlanra bejegyzett tulajdonjogának törlése mellett a társaság tulajdonjogának bejegyzése szükséges. A társaság tehát csak akkor tekinthető az apportingatlan tulajdonosának, ha a tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre kerül, tekintet nélkül arra, az apportingatlan társaság rendelkezésre bocsátása, birtokba adása a társasági szerződésnek, alapító okiratnak megfelelően megtörtént-e. Az ingatlan apportőr tag birtokából, hatalmából kikerülése ugyanis,

szemben az ingókra vonatkozó Ptk. 117. § (2) bekezdésében írt rendelkezéssel, nem feltétele a tulajdonátszállásnak.

Az apportingatlan tulajdonjogának bejegyzésére irányuló eljárásra is az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) tartalmaz szabályozást.

A 3. § (2) bekezdése értelmében az okiraton alapuló bejegyzés keletkezteti az átruházáson alapuló tulajdonjogot is.

A 6. § (1) bekezdése értelmében a jogok bejegyzése iránti ingatlan-nyilvántartási eljárás főszabályként az ügyfél kérelmére vagy hatósági megkeresésre indul.

A 8. § kimondja, jog bejegyzésére - ha törvény másként nem rendelkezik - csak az Inytv-ben meghatározott okirat vagy jogerős hatósági, illetve bírósági határozat alapján kerülhet sor.

A 30. § (1) bekezdése szerint bejegyzés alapjául szolgálhat a bíróság ítélete is, ha bejegyezhető jogra és tényre vonatkozik.

Az adott ügyben a felperes keresetében annak tartalma szerint 2007. február 9-i alapító okirata szerint az I. r. alperes által apportált, rendelkezésére bocsátani vállalt ráckevei ingatlanra nézve kérte az ingatlanügyi hatóság megkeresését az I. r. alperes tulajdonjogának törlése mellett, a saját tulajdonjoga bejegyzése iránt, míg alpereseket a tulajdonosváltás bejegyzésének tűrésére kérte kötelezni.

A perbeli adatokból megállapíthatóan felperes cégbejegyzésére az alapító okiratban foglalt készpénz- és apport hozzájárulással a cégbejegyzéshez szükséges okiratok, nyilatkozatok alapján sor került, a társaság tehát igényt tarthat az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzéshez, ezt a jogát azzal sem veszítette el, hogy az ingatlant korábban nem hasznosította, illetve nem vette ténylegesen birtokba.

Az apport birtokba vétele hiányának tehát az I. r. alperes érvelésével szemben nem az a jogkövetkezménye, hogy a felperes a tulajdonjoga bejegyzését nem kérheti, ennek a Gt. idézett 14.§ (1)-(2) bekezdésében írtak szerint más jogkövetkezménye lehetett volna.

A felperes és az I. r. alperes között az alapító okirat érvényessége nem volt vitás,

ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesnek kötelmi hatályú jogosultsága keletkezett az ingatlan tulajdonjogának megszerzésére, a megszerzett érvényes jogcíme folytán pedig igényt tarthat tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzésére.

Tévedett ugyanakkor, amikor a felperes kötelmi igényét egyidejűleg tulajdonjogi igénynek is tekintette, s annak el nem évülő voltát állapította meg. E tévedése azonban az ügy érdemére nem hatott ki.

Az elsőfokú bíróság továbbá helytálló álláspontra helyezkedett abban a tekintetben is, az ingatlan nyilvántartásban bejegyzett jelzálogjog, valamint vételi jog nem képezi a felperes tulajdonjoga bejegyzésének akadályát, ez utóbbira a másodfokú ingatlanügyi hatóság is rámutatott határozatában.

Mindezekre figyelemmel azt kellett megállapítani, az elsőfokú bíróság helytállóan rendelkezett ai Körzeti Földhivatal megkereséséről a felperes tulajdonjogának ingatlanra bejegyzése céljából.

Téves azonban az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése. Alperesek ugyanis nem minősülnek a Ptk. 334. § (2) bekezdésében írt egyetemleges kötelezetteknek, ezért a perköltség megfizetésére sem kötelezhetők egyetemlegesen, a perköltséget pervesztességük arányában külön-külön kötelesek a felperesnek megfizetni.

A II. r. alperes fellebbezése ennyiben vezetett eredményre. A fellebbezése további érveit a Fővárosi Ítéltábla nem osztotta, mivel a II.r. alperes, állításával szemben a keresetet nem ismerte el, a kereset zálogjogosulti jogait súlyosan sértő voltát hangsúlyozva annak elutasítását kérte, a tűréséhez kötelezéséhez is csak meghatározott feltételek megvalósulása esetén adta volna hozzájárulását.

A felperes keresete tehát a II. r. alperessel szemben is megalapozott volt, ezért a II. r. alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperesnek megfizetni a felperes első fokú eljárással felmerült ügyvédi munkadíjból álló költségeit, míg az államnak a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, a kereset elismerése hiányában nem mérsékelhető illeték összegét.

A Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, egyetértve az elsőfokú bíróság ügyvédi munkadíj mérséklése tekintetében kifejtett álláspontjával, alperesek külön-külön a felperes 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (6) bekezdése és 4/A.§-a alkalmazásával megállapított 400.000 forint + áfa - 400.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltsége megfizetésére kötelesek, míg a le nem rótt 1.500.000 forint kereseti illetéket egyenlő arányban (750.000 forint

- 750.000 forint) tartoznak az államnak megfizetni.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta, míg a perköltségre vonatkozó rendelkezését ugyancsak a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

Az I. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az I. r. alperest a felperes tárgyalás tartása nélküli másodfokú eljárással felmerült, 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése, valamint 4/A.§-a alkalmazásával megállapított 100.000 forint+ áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Az I. r. alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

A másodfokú eljárásban a felperes és a II. r. alperes pernyertessége és pervesztessége aránya között számottevő különbség nem volt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a felek másodfokú költségeik saját maguk általi viseléséről.

Budapest, 2013. szeptember 12.

. Rózsa Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Oláhné Sárközi Veronika
bíróági ügyintéző